

தியானம்
தொடக்கமும்
அற்றது,
முடிவும் அற்றது

வசந்த இதழ்

Vasanta Ethal

ISSUE 3

VOL. IV

Rs.2/-

OCTOBER 2009 - JANUARY 2010

KRISHNAMURTI FOUNDATION INDIA

வீழ்ப்புணர்வு மிக்க மனம் ஆனந்தமானது

வயது ஏற ஏற, வாழ்க்கையின் ஆனந்தத்தை இழந்து விட்டவர்களாக மக்கள் இருப்பதைப் பார்த்து நீங்கள் வியந்துப் போனதுண்டா? இங்கிருக்கும் உங்களில் பலர் ஆனந்தமாக இருக்கும் இளைஞர்கள். தேர்வுகள், தேர்வு முடிவுகள் போன்ற சின்னச்சின்ன பிரச்சனைகள் உங்களுக்கும் உள்ளது. அப்படி இருந்தபோதிலும் உங்கள் வாழ்க்கையில் சந்தோஷம் உள்ளது, இல்லையா? இயல்பான பிரவாகமாக உங்கள் வாழ்க்கை உள்ளது. இவ்வாறு இளமையில் மகிழ்வுடன் நம்மை வைத்திருக்கும் உள

பாங்கினை நடுத்தர வயதில் நாம் இழந்து விடுவது ஏன்? 'முதிர்ச்சி' என்றழைக்கப்படும் நிலைக்கு வந்ததும், நம்மில் பெரும்பாலோர் மந்தமாகிப் போய், விரிந்த வானத்தின் எழிலையும் பூமியின் பேரழகையும் எந்தவொரு அழகையும் ரசிக்கத் தெரியாத ஜடங்களாகிப் போய் விடுகிறோமே, ஏன்?

இக்கேள்வியை எழுப்பியதுமே, நம் மனதில் அதற்கான பல விளக்கங்கள் வெளிப்படுகின்றன. நம்மைப் பற்றியே நாம் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே, ஜடங்களாகிப் போகிறோம். இது ஒரு

2

ஏழ்மையும், வானின் அழகும்

ஆழ்ந்த உணர்வு (passion) இன்றி நீங்கள் நுண்ணுணர்வுடன் இருக்க இயலாது. 'ஆழ்ந்த உணர்வு' என்ற சொல்லைக் கண்டு அஞ்சாதீர்கள். பெரும்பாலான ஆன்மீகப் புத்தகங்கள், குருமார்கள், ஸ்வாமிகள், தலைவர்கள் ஆகியவர்கள் "ஆழ்ந்த உணர்வு கொள்ளாதீர்" என்று கூறுவர். ஆனால் ஆழ்ந்த உணர்வு இன்றி எவ்வாறு நீங்கள் அழகற்றதையும், அழகையும், குசுகுவென்று பேசும் இலைகளையும், சூர்ய அஸ்தமனத்தையும், ஓர் சிரிப்பையும், அழகையையும் உணரமுடியும்? துறந்த நிலையுடைய ஆழ் உணர்வின்றி எவ்வாறு நீங்கள் நுண்ணுணர்வுடன் இருக்கமுடியும்? ஐயா, தயவு செய்து நான் கூறுவதற்கு செவி சாயுங்கள். எவ்வாறு ஆழ் உணர்வை சேகரிப்பது என்று கேட்காதீர்கள். ஓர் வேலையைத் தேடி அடைவதற்கும், ஓர் பாவப்பட்ட மனிதனை வெறுப்பதற்கும், வேறொருவரைப் பார்த்து பொறாமைபடுவதற்கும் உங்களுக்கு உணர்ச்சி மிகுதியாக இருப்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் நான் கூறுவது முற்றிலும் வேறான உணர்வு. நான் கூறுவது நேசிக்கும் உணர்வையே. அன்பு என்ற நிலையில் 'நான்' இருப்பதில்லை. அன்பு என்ற நிலையில் கண்டனம் செய்வது என்று ஒன்றில்லை; பாலுணர்வு நன்று அல்லது தீது என்று கூறப்படுவதும் இல்லை. அல்லது இது சரி, இது தவறு என்றும் கூறப்படுவதில்லை. அந்நிலையில் இத்தகைய முரண்பாடுகள் நாம் அன்புடன், நேசத்துடன் உள்ளபோது இருப்பதில்லை. அன்பு முரண்பாடற்றது. ஆழ் உணர்வு இன்றி எவ்வாறு ஒருவர் அன்புடன் இருக்க முடியும்? ஆழ் உணர்வு இன்றி எவ்வாறு நுண்ணுணர்வுடன் இருக்கமுடியும்? நுண்ணுணர்வு கொண்டிருப்பதென்பது உங்கள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து இருப்பவரை உணர்வதாகும். உங்கள் நகரத்தின் அழகற்ற நிலையை, குப்பை கூளத்தை, ஏழ்மையை உணர்வதாகும். மற்றும் ஆற்றின் அழகையும், கடலின், வானின் அழகையும் உணர்வதே நுண்ணுணர்வு ஆகும். உணர்ச்சி ததும்பல் இல்லாவிடில் இத்தகைய நிகழ்வுகளுக்கு நீங்கள் நுண்ணுணர்வுடன் எவ்வாறு இருக்கமுடியும்? எவ்வாறு ஓர் முகமலர்ச்சியை, அழகையை நீங்கள் உணர்வீர்கள்? அன்பு ஓர் ஆழ் உணர்வு என்று உங்களுக்கு உறுதி கூறுகிறேன்.

'Book of Life', April 26

விளக்கம். நாம் ஒன்றைச் சாதிக்க, குறிக்கோளை அடைந்து பதவியை நிலை நிறுத்திக் கொள்ள போராடுகிறோம்; நம் குழந்தைகளைப் பராமரிக்க வேண்டும் என்பது போன்ற இன்ன பிற பொறுப்புகளும் பொறுப்புகளை நிறைவேற்ற பொருளைச் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்ற கடமையும் நமக்கு இருக்கிறது. இப்பொறுப்புகளும் கடமைகளும் பெரிய சுமைகளாக நம்மை அழுத்துவதால் நாம் வாழ்தலின் களிப்பை இழந்து விடுகிறோம். வயதானவர்களைப் பாருங்களேன் - எவ்வளவு சோகமாக, கவலையுடன், நொந்து நொடித்துப் போய், தனியாக ஒதுங்கி நின்றுகொண்டு, சிரிக்க மறந்து பரிதாபமாக தோற்றமளிக்கிறார்கள். ஏன் நிலைமை இப்படியிருக்கிறது என்ற கேள்விக்கு அளிக்கப்படும் வெற்று விளக்கங்களால் நாம் சமாதானமாகி விடுகிறோம்.

மேலைக் காற்றின் விசையால் பெரிய படகு ஒன்று நதியில் நல்ல வேகத்தில் போய்க் கொண்டிருப்பதை நான் நேற்றுப் பார்த்தேன். நகருக்குக் கொண்டுச் செல்ல பெரும் பாரமான விறகுக்கட்டைகளை ஏற்றிக்கொண்டு அப்படகு போய்க்கொண்டிருந்தது. கதிரவன் மறையத் தொடங்கும் அந்தி வானத்தின் பின்னணியில், அந்தப் படகு, அதிசயத்தக்க அழகோடு காட்சியளித்தது. காற்றின் வேகமானது, படகைச் செலுத்தும் வேலையை முழுமையாகச் செய்துக் கொண்டிருந்ததால், படகோட்டி, சிரமப்படாமல் படகை காற்றின் திசைக்கேற்ப ஓட்டிக் கொண்டிருந்தார். இதைப் போலவே, நாமும் நம் வாழ்க்கையின் போராட்டங்களையும் சச்சரவுகளையும் புரிந்துக் கொண்டோமென்றால், சிரமப்படாமல், புன்னகை மிளிர் சந்தோஷமாக வாழ முடியும்.

வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கணத்தையும் பெருமுயற்சியிலும் போராடி உழைப்பதிலும், செலவழிப்பதால் தான் நாம் கஷ்டப்படுகிறோம் என்று நான் நினைக்கிறேன். மனைவி மக்களுடன், அண்டை வீட்டாருடன், சமூகத்துடன் மற்றும் தனக்குள்ளேயும் ஓயாத சண்டைகள் போட்டுக் கொண்டிருக்கும் மக்களைப் பார்க்கிறோம். இந்த முடிவுறா போராட்டங்கள், மனித ஆற்றலை, சக்தியை

வீணடிக்கிறது. உண்மையிலேயே சந்தோஷமாக, ஆனந்தமாக இருப்பவர், பெரு முயற்சி என்ற வலையில் சிக்கிக் கொள்வதில்லை. முயற்சி எடுக்காமலிருக்கிறீர்கள் என்றால் நீங்கள் முட்டாள்கள், மந்தபுத்திக்காரர், மன வளர்ச்சி குன்றியவர் என்று அர்த்தமில்லை; மாறாக, விவேகம் மிக்கவர்களும் அபிபுத்திசாலிகளும் தான் போராட்டம், பிரயாசை, முயற்சி ஆகியவற்றிலிருந்து விடுபட்டவர்களாக உள்ளனர்.

சிரமப்படாத வாழ்க்கை முறையைப் பற்றி தெரிந்துக் கொள்ளும் நாம், நாமும் அதைப் போல வாழ வேண்டும், போராட்டம், சச்சரவு, முரண்பாடுகள் ஆகியவை இல்லாத ஒரு நிலையை பெற்றுவிட வேண்டும் என்று விழைகிறோம்; அதனால் அதை நம் குறிக்கோளாக, இலட்சியமாக ஏற்றுக்கொண்டு, இலட்சியத்தை அடைய உடனே உழைக்கத் துவங்கி விடுகிறோம்; உழைக்கத் துவங்கிய அக்கணமே, வாழ்தலின் களிப்பை நாம் இழந்து விடுகிறோம். மீண்டும் முயற்சி, போராட்டம் என்ற வலையில் சிக்கிக் கொள்கிறோம். எதற்காகப் போராடுகிறோம் என்பது வேறுபட்டாலும், அனைத்துப் போராட்டங்களும் ஒரே மாதிரியானவையே. சமூக சீர்திருத்தம் கொண்டு வர ஒருவர் பிரயத்தனப்படலாம், மற்றவர் கடவுளைக் காண முயற்சிக்கலாம். குடும்பத்தில் அண்டை அசலாரிடம் ஒற்றுமை கொண்டு வர இன்னொருவர் முயற்சிக்கலாம், கங்கை நதிக்கரையில் மோனத்தில் அமரலாம், குரு சந்நிதானத்தின் பாதங்களை பூஜிக்கலாம், இப்படி முயற்சிகள் பலவிதம். போராட்டத்திற்கான கரு என்ன என்பது முக்கியமல்ல, போராட்டத்தைப் பற்றி புரிந்துக் கொள்வது தான் முக்கியம்.

கஷ்டப்பட்டு உழைத்து போராடிகளைத்துப் போகாமல் நாம் இருக்கும் பட்சத்தில், நாம் அடையக்கூடிய ஆனந்தத்தைப் பற்றிய விழிப்புணர்வை, நம்மால் பெற முடியுமா? உயர்ந்தது அல்லது தாழ்ந்தது என்ற நிலைப்பாடுகள் ஏதுமில்லாத ஒரு சந்தோஷமான நிலையை போராடுவதிலிருந்து விலகியிருப்பதால் பெற முடியும் என்ற உண்மையை மனம் அறிந்துக்கொள்ள முடியுமா?

நம் மனம், தாழ்வுணர்ச்சியில் உழல்கிறது - அதனால் தான், உயர்ந்து விட வேண்டும், இதுவாகி விட வேண்டும், அதுவாகி விட வேண்டும் என்றெல்லாம் அது முரண்பட்ட ஆசைகளுக்கு இடையே பாலம் கட்ட போராடுகிறது. அனைவரும் அறிந்தவொன்று என்பதால் மனம் ஏன் போராட்டங்களால் நிரம்பி வழிகிறது என்பதற்கு விளக்கங்கள் அளித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை. பொறாமை, பேராசை, பேரவா, பிறரை மிஞ்ச வேண்டும் என்ற போட்டி மனப்பான்மையின் விளைவான அதீத திறமை ஆகியவையே நம்மை போராட வைப்பதற்கான வெளிப்படையான காரணங்கள். ஆகவே, உளவியல் நூல்களைப் படித்துதான் இவ்வுண்மையை அறிந்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற அவசியம் இல்லை. தெரிந்துக் கொள்ள வேண்டியது என்னவென்றால் போராட்டங்களிலிருந்து மனம் முற்றிலுமாக விடுபட முடியுமா என்பதுதான்.

நம்முள், இப்போதைய நம் நிலைக்கும், என்னவாக உயர வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறோமோ அதற்குமிடையே போராட்டம் நடக்கிறது. விளக்கங்களைத் தந்துக் கொண்டிராமல், போராட்டங்களை முடிவிற்குக் கொண்டுவரக்கூடிய வகையில் போராட்டத்தின் இயக்கத்தைப் புரிந்து கொள்ள நம்மால் முடியுமா? காற்று அடிக்கும் திசையில் தானும் சேர்ந்து செல்லும் அப்படகினைப் போல், லகுவாக, சிரமமின்றி, போராட்டமின்றி மனம் இருக்கக்கூடுமா? - இதுதான் கேட்கப்பட வேண்டிய கேள்வி? போராட்டமற்ற நிலையை எப்படி அடைவது என்பதல்ல கேள்வி. அந்நிலையை அடைய வேண்டுமென்பதற்காக நாம் எடுக்கும் முயற்சிகள் போராட்டத்தில் முடிவதால் அந்நிலையை போராடி முயல்வதால் ஒருபோதும் அடைய முடியாது. ஆனால், மனம் எப்படி ஓயாதப் போராட்டங்களிலும், முடிவில்லாத முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை ஒவ்வொரு கணமும் விழிப்புடன் பார்க்க முடிந்தால், மனம் அதுவாகவே போராடுவதை நிறுத்திவிடும்.

அமைதியான மனம் என்று அழைக்கப்படும் நிலையை மனதின் மேல் திணிக்கவோ, ஒரு முயற்சிக்குப் பதிலாக வேறொரு முயற்சியை மேற்கொள்ளவோ செய்யாமல், மனம், ஓயாத முயற்சிகளில் ஈடுபடுகிறது என்ற நிதர்சன உண்மையை யதார்த்தமாகப் பார்ப்பதாலேயே, போராட்டம் ஓய்ந்து விடுகிறது. போராட்டம் முடிவுற்ற நிலையில், மிக அதிக அளவில் மனம் கற்றுக் கொள்கிறது. அத்தகைய கற்றுக் கொள்ளலில் விஷய ஞானத்தைச் சேகரிப்பது என்பது மட்டுமில்லாமல் மனதின் வரம்புகளுக்கப்பால் குவிந்துக் கிடக்கும் விலை மதிப்பற்றச் செல்வத்தைக் கண்டுபிடிப்பதாகவும் இக்கற்றுக்

கொள்ளல் இருக்கிறது. இத்தகைய கண்டுபிடிப்பைச் செய்த மனதில் ஆனந்தம் குடிகொள்கிறது.

காலையிலிருந்து இரவு வரை எப்படி போராடி உழைக்கிறீர்கள் என்பதைக் கவனித்துப் பாருங்கள். இந்தப் போராட்டத்தில் உங்கள் சக்தி எப்படி வீணடிக்கப்படுகிறது என்பதையும் கவனியுங்கள். நீங்கள் எதனால் இப்படி உழைக்கிறீர்கள் என்பதைப்பற்றி விளக்கம் கொடுத்தீர்களேயானால், விளக்கங்களில் நீங்கள் காணாமல் போய் விடுகிறீர்கள், போராட்டங்கள் தொடர்கின்றன. மாறாக, விளக்கங்கள் அளிக்காமல், தனது முயற்சிகளை விழிப்புடன் அமைதியாக உங்கள் மனம் கவனிக்கு

மேயானால், மிக விரைவிலேயே போராட்டமற்ற, ஆனால், வியக்கத்தகு விழிப்பு நிலையுடன் கூடிய நிலையை நீங்கள் உணர்வீர்கள். அத்தகைய விழிப்புணர்வு நிலையில், அதிகாரம் மிக்கவர் என்றோ தாழ்ந்தோர் என்றோ பெரிய மனிதர் என்றோ சிறிய மனிதர் என்றோ எண்ணும் பாங்கு இருப்பதில்லை. அந்நிலையில் உபதேசிக்கும் குருவுமில்லை. மனம் முழுமையாக விழிப்புணர்வில் இருப்பதால் எல்லாவகையான அபத்தங்களும் முடிவுறுகின்றன. முழுமையான விழிப்புணர்வில் இருக்கும் மனம், ஆனந்தமயமானது.

From Think on These Things,
Ch. 25.

மன ஓட்டம் இன்றி காலம் இல்லை

மாலை நேர வெயில் நீரின் மேல் படர்ந்திருந்தது. கருமையான மரங்கள் அந்தி வானத்திற்கு எதிரே நின்றிருந்தன. ஜனக் கூட்டம் நிறைந்த பேருந்து ஒன்று அவ்வழியே சென்றது. அதனைத் தொடர்ந்து, நாகரீகமான மனிதர்கள் அமர்ந்த ஒரு பெரிய சீருந்து சென்றது. வளையம் ஒன்றை உருட்டிக் கொண்டு குழந்தை ஒன்று கடந்து சென்றது. ஒரு பெண்மணி தான் சுமந்து வந்த கனத்த சுமையை சரி செய்வதற்கு நின்றாள். அதன் பின், களைப்பூட்டும் தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தாள். சைக்கிளில் சென்று கொண்டிருந்த சிறுவன் ஒருவன், எவரோ ஒருவருக்கு வணக்கத்தைச் செலுத்திவிட்டு வீட்டிற்குச் செல்ல எத்தனித்தான். பெண்மணிகள் சிலர் அவ்வழியே நடந்து சென்றனர். அவ்வழியே சென்ற மனிதன் ஒருவன், நின்று, சிகரெட் ஒன்றை பற்ற வைத்தபின், தீக்குச்சியை நீரில் எறிந்து விட்டு, சுற்று முற்றும் பார்த்தபின் மேலே நடந்து சென்றான்.

எவருமே நீரின் மேல் படர்ந்து இருந்த வண்ணங்களையோ அல்லது வாளை நோக்கி நின்றிருந்த கருமையான மரங்களையோ கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. சிறுமி ஒருவள் குழந்தை ஒன்றை தூக்கி வந்தாள்.

அவள், குழந்தையை மகிழ்விப்பதற்காகவும், அதன் கவனத்தை மாற்றுவதற்காகவும், பேசிக் கொண்டும், கருமையான நீர் பரப்பைச் சுட்டிக் காட்டிக் கொண்டும் முன்னேறிச் சென்றாள். வீடுகளில் விளக்குகள் எரிய ஆரம்பித்தன. மாலை நேரத்து விண்மீன், விண்ணில் தோன்ற ஆரம்பித்தது.

துயரத்தைப் பற்றி அறியக் கூடிய விழிப்பு நிலையில் நாம் சிறிதும் இல்லை. சண்டை சச்சரவுகளாலும், குழப்பங்களினாலும் ஏற்படும் மனவலியும், சோகமும் நமக்குத் தெரியும். ஏமாற்றம் தரும் துன்பமும், அதன் பயனின்மையும் நமக்குத் தெரியும். ஆனந்தத்தின் முழுமையும், அதன் தற்காலிகத் தன்மையும் நமக்குத் தெரியும். நம் சொந்த துயரத்தைப் பற்றி நமக்குத் தெரியும். ஆனால் மற்றவரின் துயரத்தைப் பற்றிய விழிப்பு நம்மிடம் இல்லை.

நாம், நம்முடைய துரதிருஷ்டம் மற்றும் துன்பத்தினால் சூழ்ந்துள்ள போது, மற்றவரின் துயரத்தைப் பற்றிய விழிப்புணர்வு நம்மிடம் எவ்வாறு இருக்க முடியும்? நம்முடைய நெஞ்சம் சோர்வுற்று, தளர்ந்து இருக்கும்போது, மற்றவர்களுடைய மனச் சுமையை நம்மால் எவ்வாறு உணர முடியும்? துயரம்

என்பது அவ்வளவு தனிப்பட்ட தன்மை வாய்ந்தது. அது, தனிமைப் படுத்துவதுடன் அழிக்கக் கூடிய தன்மையும் கொண்டது. எவ்வளவு விரைவில் புன்சிரிப்பு மறைகிறது! அனைத்துமே தனிமைப்படுத்திக் கொள்ளுதலின் இறுதி நிலையான துன்பத்தில் முடிவதாகத் தெரிகிறது.

அவள் மெத்தப் படித்தவள். திறமை வாய்ந்தவள். எதையும் நேராக அணுகுவள். அறிவியல் மற்றும் மத நூல்களை அவள் பயின்றிருக்கிறாள். நவீன உளவியலை கவனத்தோடு அறிந்து வருகிறாள். இன்னமும் இளவயதுடன் இருந்த போதிலும் திருமணம் செய்து கொண்டதாகத் தெரிவித்தாள்; திருமணத்தின் வழக்கமான துன்பங்களுடன் இருந்து வந்ததாக மேலும் அவள் குறிப்பிட்டாள். தற்போது அவள் தன்னிச்சையுடன், சுதந்திரமாக உள்ளாள். பாரம்பரியம் மற்றும் மனதின் வரையறைகளைத் தாண்டி ஏதேனும் உள்ளதா என்று அவள் நோக்கில் அறியவும் ஆவல் மிகுந்தவளாய் உள்ளாள். உணர்வுக்கு அப்பாலும், கடந்த காலத்தின் மொத்த சேகரிப்புக்கு அப்பாலும் ஏதோ ஒன்று இருக்கலாம் என்ற சாத்தியக் கூற்றினை அவள் படித்த படிப்பு அவளுடைய மனத்தை திறந்துள்ளது. அவள் ஒன்றிற்கும் மேற்பட்ட சொற்பொழிவுகள் மற்றும்

உரையாடல்களுக்கு வந்துள்ளதாகத் தெரிவித்தாள். பொதுவான ஆதாரம் ஒன்று அனைத்து பெரிய போதகர்களிடையேயும் செயல்படுகிறது என்று உணர்வதாகவும் விவரித்தாள்; மிக கவனத்துடன் கேட்டதுடன், பெரு மளவிற்கு புரிந்து கொண்டும் உள்ளாள். தற்போது, என்றும் வற்றாத 'காலத்தின் பிரச்சனை குறித்து உரையாட வந்துள்ளாள்.

“காலத்திற்கு அப்பாலும், பகுத்தறிவுக்கு உட்படாமலும் இயங்கி வரும் அந்நிலைக்கான ஆதாரம் யாது? காலமற்ற நிலை என்பது என்ன? அந்த படைப்பாற்றல் குறித்து தாங்கள் பேசியுள்ளீர்களே!”

காலமற்ற நிலையை உணர விழிப்புணர்வுடன் இருக்க இயலுமா? அதனை அறிவதற்கான சோதனை என்ன அல்லது அதை எவ்வாறு விழிப்புணர்வுடன் உற்று நோக்க முடியும்? நீங்கள் அதனை எவ்வாறு அடையாளம் காண்பீர்கள்? எந்த அளவுகோலால் அதனை அளவீடு செய்வீர்கள்?

“அதன் விளைவுகளைக் கொண்டே அதனை தீர்மானிக்க முடியும்.”

ஆனால், அத்தீர்மானத்தை காலமே நிர்ணயிக்கிறது. காலமற்ற நிலையின் விளைவுகளை காலத்தால் அளவீடு செய்து தீர்மானிக்க இயலுமா?

காலம் என்பது என்ன என்பதை நாம் புரிந்து கொண்டோமேயானால் காலமற்ற நிலை என்பதை ஒரு வேளை நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஆனால் அந்த 'காலமற்ற நிலை' என்பது என்ன என்பதைக் குறித்து நாம் பேசினாலும், நமது அனுபவமானது காலம் கடந்ததைக் குறித்து இருக்க முடியாது. காலத்தின் வாயிலாக, காலமற்ற நிலையை உணர முடியாது என்பது வெளிப்படையானது. காலமற்ற நிலை என்பது எப்போது வரும் எனில் காலம் அற்றபோதுதான். ஆகவே, காலம் என்றால் என்ன என்பதை நாம் சிறிது ஆராயலாம்.

“காலம் என்பதில் பல வகைகள் உள்ளன. காலம் என்கிற வளர்ச்சி, காலம் என்கிற தூரம், காலம் என்கிற இயக்கம்.”

காலம் என்பது கடந்த நிகழ்ச்சிகளின் கிரம அட்டவணைக் காலமும் மற்றும் உளவியல் காலமும் ஆகும். காலம் என்கிற வளர்ச்சியில், சிறியது பெரியதாகுதல்; மாட்டு வண்டி, ஜெட் விமானமாக பரிணமித்தல், குழந்தை, மனிதனாக மாறுதல். விண்ணுலகம் வளர்ச்சியால் நிறைந்துள்ளது; அதுபோலவே பூமியும். இது ஒரு வெளிப்படையான உண்மை. இதனை மறுப்பது முட்டாள்தனமாகும். காலம் என்கிற தூரம் மிகவும் சிக்கலானது.

மனம்தான் காலத்தை உருவாக்குகிறது. அதுவே காலம் ஆகும்

“ஒரு மனிதன், ஒரே நேரத்தில் இரு வேறு இடங்களில் இருக்க முடியும் என்பது தெரிந்ததே - ஒரே சமயத்தில், ஒரிடத்தில் சில மணி நேரமும், மற்றொரிடத்தில் சில மணித் துளிகளும்.”

எண்ணம் வெகு தொலைவில் உள்ள வெளியில் சஞ்சரிக்க, எண்ணுபவன் ஒரே இடத்தில் இருக்கிறான்.

“நான் அத்தகைய காட்சியை குறிப்பிடவில்லை. தேக சரீர்த்துடன் காணப்படும் ஒரு மனிதன் வெகு தூர இடைவெளியில் இரு வேறு இடங்களில் ஒரே நேரத்தில் காணப்படுகிறான். ஆனால் தற்போது நாம் கருதுவது காலத்தைப் பற்றியதாகும்.”

நேற்றைய தினம், இன்றைய தினத்தைப் பாதையாகப் பயன்படுத்தி, நாளைய தினத்திற்கும் செல்வதும், கடந்த காலம், நிகழ் காலத்தின் வழியே எதிர் காலத்திற்குச் செல்வதும் ஒரே இயக்கமாகும்; மூன்று தனித்தனி இயக்கங்களன்று. காலம் என்பது கடந்த நிகழ்ச்சிகளின் கிரம அட்டவணைக் காலம் என்றும் மற்றும் உளவியல் காலம் என்றும் நமக்குத் தெரியும் ஒன்று வளர்ச்சி, மற்றொன்று வேறொன்றாதல். விதையொன்று வளர்ச்சி பெற்று மரமாகிறது.

வேறொன்றாக ஆதல் என்பது உளவியல் காலத்தின் போக்கு. வளர்ச்சி என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஆகவே, அதனை தற்

போதைக்கு தள்ளி வைப்போம். மனோரீதியாக, வேறொன்றாவதில், காலம் வந்து விடுகிறது. நான் 'இது' வாக உள்ளேன்; காலத்தை வழிப்பாதையாகப் பயன்படுத்தி நான் 'அது'வாக ஆவேன்; என்னவாக இருந்ததோ, அதுவே இன்னதாக ஆகும் என்று மாற்றம் பெறுகிறது. இந்நடைமுறை போக்கு நமக்கு பரிச்சயமானதே! ஆகவே, எண்ணம் தான் காலமாகும். உள்ளதாக இருப்பதைப் பற்றியும், இலட்சியம் என எதிர்காலத்தைப் பற்றியும் இருக்கும் எண்ணமானது காலத்தின் அடிப்படையில் அமைந்தது. எண்ணம், காலத்தின் விளைவு ஆகும். எண்ண ஓட்டம் இன்றேல், காலம் இல்லை. மனம் தான் காலத்தை உருவாக்குகிறது. அதுவே காலம் ஆகும்.

“அது தெளிவான உண்மையே! மனம்தான் காலத்தை உருவாக்கி, அதனைப் பயன்படுத்துகிறது. மன ஓட்டம் இன்றி, காலம் இல்லை. ஆனால் மனதைக் கடந்து செல்ல இயலுமா? எண்ணத்தால் உருவாக்கப்படாத நிலை என்று ஒன்று உள்ளதா?”

இத்தகைய நிலை ஒன்று உள்ளதா அல்லது இல்லையா என்பதை நாம் சேர்ந்து கண்டு பிடிப்போம். அன்பு எண்ணமாகுமா? நாம் அன்பு கொள்ளும் ஒருவரைப் பற்றி நினைக்கலாம். அன்பு செலுத்தப்படும் நபர் அங்கு இல்லாதபோது நாம் அவரைப் பற்றி நினைக்கிறோம்; அல்லது அவருடைய நிழற்படத்தை வைத்துக் கொள்வோம். பிரிவு எண்ணத்தை உருவாக்குகிறது.

“அப்படியென்றால் ஒன்றாயிருக்கும்போது, எண்ணம் முடிவிற்கு வந்து, அன்பு மட்டுமே அப்போது அங்கு நிலவுகிறதா?”

ஒன்றாயிருத்தலில் இருமை நிலை உள்ளது. ஆனால் அதுவல்ல கருத்து. அன்பு என்பது எண்ண ஓட்டமாகுமா? எண்ணம் காலத்தைப் பற்றி உள்ளது. அன்பு காலத்திற்கு கட்டுப்பாட்டா? எண்ணம் காலத்தினால் கட்டுப்பட்டது. காலத்தினால் கட்டுப்பட்ட அதன் தன்மையிலிருந்து விடுதலை பெற இயலுமா? என்று நீங்கள் கேட்கிறீர்கள்.

இயலும்; இல்லையெனில் அங்கு படைப்பே இருக்க முடியாது. படைப்பு எங்கு சாத்தியம் எனில், தொடர்வின் ஓட்டம் முடிவிற்கு வரும்போதுதான். படைப்பு என்பது புதிது, புதிய பார்வை கொண்டது, புதிய கண்டுபிடிப்பு, புதிய பரிணாமம் ஆகும்; அது பழமையின் தொடர்ச்சி ஆகாது.

தொடர்ச்சியின் இறப்பு, படைப்பிற்கு வழிகோலும்.

“ஆனால் எவ்வாறு தொடர்ச்சியை ஒரு முடிவிற்கு கொண்டு வர இயலும்?”

தொடர்ச்சி என்று நாம் எதை குறிப்பிடுகிறோம்? தொடர்ச்சிக்கானதை எது உருவாக்குகிறது? கழுத்தில் அணியும் ஆரத்தில் பாசி மணிகளை நூல் கோர்ப்பது போல், ஒரு கணத்தையும், அடுத்த கணத்தையும் சேர்ப்பது யாது? இக்கணமானது புதியது; ஆனால் புதியது, பழையதில் கிரகிக்கப்பட்டு விட்டதால் தொடர்ச்சி எனும் சங்கிலி உருவாகிறது. புதியது என்று ஏதேனும் அங்கு உள்ளதா? அல்லது, பழையதால், புதியது அடையாளம் காட்டப்படுகிறதா? பழையது, புதியதை அறிந்தால், அது புதியது ஆகுமா? பழையது, தன்னை முன்னிலைப்படுத்தி மட்டுமே அறிய முடியும்; அது புதியது என்று அழைத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் அது புதியது அல்ல. புதியது அறியக் கூடியதல்ல. அதனை அடையாளம் காட்ட முடியாது; அது அறியப்பட இயலாத, எதனோடும் சேராத ஒரு நிலை ஆகும்.

பழமையானது, தன்னுடைய வெளிப்பாடுகளின் மூலம், தனக்கே தொடர்ச்சியைக் கொடுத்துக் கொள்கிறது. அது, புதியதை எப்பொழுதுமே அறிந்து கொள்ள முடியாது.

புதியது, பழையதாக மாற்றம் பெறலாம்; ஆனால், புதியது, பழையதுடன் இருக்க முடியாது. புதியதை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு நிலையானது, பழையது, அங்கு இல்லாதபோதுதான்; அனுபவமும், அதனுடைய வெளிப்பாடும், எண்ணமும், கருத்தும் மட்டுமே! எண்ணம், பழைய நிலையின் பின்னணியில் புதியதை மாற்றுகிறது. பழையதுதான், தொடர்ச்சியை அளிக்கிறது; பழமையானது, நினைவு, சொல் மற்றும் அதுவே காலமும் ஆகும்.

“ரூபகங்களை எவ்வாறு முடிவிற்கு கொண்டு வர இயலும்?”

அது சாத்தியமாகுமா? எது நினைவினை முடிவிற்கு கொண்டு வர விழைகிறதோ, அதுவே நினைவினை உருவாக்குகிறது. அவன் நினைவிற்கு அப்பாற்பட்டவனல்ல. இல்லையா?

“ஆம்; முயற்சி மேற்கொள்பவன், நினைவிலிருந்தும், எண்ணத்திலிருந்துமே தோன்றுகிறான். எண்ணமானது, தெரிந்தோ அல்லது தெரியாமலோ, கடந்த காலத்தின் விளைவே. பின் ஒருவர் என்ன செய்வது?”

தயவு செய்து கவனிக்கவும். நீங்களே இயல்பாக, முயற்சியின்றி, தேவையானதை செய்வீர்கள். ஆசை எண்ணமாகும்; நினைவின் தொடரை,

ஆசை ஒன்று சேர்க்கிறது. ஆசை என்பது முயற்சி. அது விருப்பத்தின் செயல்பாடு. ஆசையின் வழி சேகரிப்பதுதான்; சேகரிக்க முனைவது என்பது தொடர்ச்சிக்கு முனைவதாகும். அனுபவத்தை சேகரித்தல், அறிவை சேகரித்தல், அதிகாரம் அல்லது பொருட்களை சேகரித்தல், தொடர்ச்சியை உருவாக்குகிறது; இவைகளை மறுத்தல் என்பதும் எதிர்மறையாக தொடர்ச்சியை உருவாக்குவதே ஆகும். நேராக அல்லது எதிர் மறையாக தொடருவது, இரண்டும் ஒன்றே! சேகரித்தலின் மையம் ஆசை; ஆசை அதிகமானதற்கோ அல்லது குறைவானதற்கோ ஆகும். இந்த மையமானது ‘நான்’ ஆகும். அது, ஒருவருடைய கட்டுண்ட மனதிற்கு தகுந்தபடி பல நிலைகளில் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த மையத்தின் எந்தச் செயல்பாடும் அதன் தொடர்ச்சியையே வலுப்படுத்தும். மனதின் எந்த இயக்கமும் காலத்தில் கட்டுண்டது. அது, படைப்பாற்றலை தடுக்கிறது. காலமற்றது, காலத்துடன் பிணைக்கப்பட்ட தன்மையுடைய ரூபகத்துடன் இருக்காது. அளவிட முடியாததை நினைவினாலோ அல்லது அனுபவத்தாலோ அளவிட முடியாது. அனுபவமும், அறிவும், முழுவதுமாக முடிந்த போதுதான் நாமமற்றது இருக்கும். மெய்ப்பொருள் ஒன்றே, மனதை, அதன் தளையிலிருந்து விடுவிக்கும்.

From Commentaries on Living
Second Series

சலனமற்ற மனம் காலத்திற்கு அப்பாற்பட்டதின் இருப்பிடம்

தயவு செய்து கவனியுங்கள், ஐயா! காலத்திற்கு அப்பாற்பட்டது எது என்பதோ, அதை நாம் எப்படிக்கண்டுகொள்வது என்பதோ, மனம் எப்படிக்காலத்திற்கு அப்பாற்பட்டதை அறிந்துகொள்வது என்பதோ, இப்போது நமக்கிருக்கும் பிரச்சனை அல்ல; காலத்திற்கு அப்பாற்பட்டதை உணரக் கூடிய நிலை எது என்பதைக் கண்டுபிடிப்பதே, முக்கியமான விஷயம். மனம், காலத்திற்கு அப்பாற்பட்டதை

மெய்மறந்து அனுபவிக்கும் நிலை, அனுபவத்திலிருந்து வேறுபட்டது. எனக்கு அத்தகைய அனுபவம் ஏற்பட்டது என்று உணரும் அக்கணமே, அது கடந்த காலத்தியதாகி விடுகிறது; குறிப்பிட்ட அந்த அனுபவம், கடந்த காலத்துடையதாகிறது.

நான் என்ன சொல்கிறேன் என்பதைக் கவனத்துடன் கேட்டீர்களானால், உங்களுக்குப் புரியும்; நான் சொல்வதில் பூடகமான இரகசியம்

எதுவுமில்லை. இதைப் புரிந்து கொள்ள, துறவு, பூஜை, கடும்பயிற்சி ஆகியவைகளைச் செய்து, ஆழ்ந்த மயக்கத்தில் இருக்க வேண்டும் என்றில்லை; செய்ய வேண்டிய தெல்லாம் மனம் மற்றும் எண்ணம் ஆகியவற்றின் இயல்பையும் இயக்கத்தையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அவ்வளவே. மனதையும் எண்ணத்தையும் புரிந்து கொள்வதால், காலத்தால் எப்படி அது சிறை பட்டிருக்கிறது என்பதை மனம் அறிகிறது. அறிந்த

பிறகு, மனம், முழுவதுமாகக் குவிந்து நிலைக்கிறது. கவனம் என்று மனதிலிருந்து வேறு பட்டு நிற்காமல், மனமே கவனமாகிறது. உணர்வுகளின் நடமாட்டமும், அந்தக் கவனத்தில் இருக்கிறது; ரயிலின் ஓசைக்கு எதிர்விளைவாக, அங்கு உணர்ச்சிகள் தோன்றுகின்றன. அந்த எதிர்விளைவுகள், மனப்பதிவுகளிலிருந்து எழுந்தவை. மனம், ஒரு முகப்பட்டு, குறிப்பிட்ட ஒன்றின் மேல் கவனம் செலுத்துவதாக அங்கு இல்லை. ஒரு முகப்படுதலை, எந்தவொரு விருப்பத்தாலோ உறுதிப்பாட்டாலோ அடைந்ததாக இல்லாமல், மனம் முழுவதுமாக ஒருமுகப்பட்டு குவிக்கப்பட்ட நிலையில், தன் இயக்கத்தைக் கண்காணிப்பதில், முழு கவனமும் செலுத்துவதாக இருக்கிறது; இத்தகைய உட்புற கண்காணித்தல், உள்வட்டத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போதே, வெளிப்புறத்தில் அபிப்பிராயங்களும் எதிர் விளைவுகளும் தோன்றி தொடர்கின்றன.

எண்ணத்தின் வேலை என்ன என்பதையும், காலத்தின் ஓட்டு மொத்த வழிமுறையையும், மனம் புரிந்து கொள்கிறது. புரிந்து கொண்ட நிலையில், அது ஒருமுகப்பட்டு முழுகவனத்துடனிருக்கிறது. குறிப்பிட்ட ஒன்றைக் கவனிப்பதாக இல்லாமல், கவனமே அதுவாக ஒருமுகப்பட்டு குவிகிறது; மனம், முழுமையாகச் சலனமற்று, அசையாமலிருக்கும்போது, அங்குக் காலத்திற்கு அப்பாற்பட்டது இருக்கிறது. பயிற்சிகளால் மனதை அசைவற்று இருக்கச் செய்பவர், காலத்தின் வலையில் சிக்கிக் கொள்கிறார். அவரால் காலத்திற்கு அப்பாற்பட்டதை உணர முடியாது. ஆகவே, சலனமற்று இருப்பதற்கு, மிகுந்த கவனம் தேவை. அந்த நிலைப்பாட்டில், அனுபவித்தல் இருக்கிறது. அனுபவிப்பவர், அனுபவிப்பதாக இல்லாமல், அனுபவித்தல் மட்டுமே உள்ளது. அனுபவிக்கும் அந்தக் கணத்தில், அனுபவிப்பவர், அனுபவித்தல் என்ற இருமையில்லாமல், அனுபவித்தல் (experiencing) மட்டுமே இருக்கிறது; அடுத்த கணம், அது அனுபவிப்ப

வராக மாறி, நாம் காலத்தின் பிடயில் சிக்கிக் கொள்கிறோம்.

கடந்த கால அனுபவங்களோடு ஒப்புமை செய்து அனுபவிப்பதாக ஒன்றை அனுபவிப்பது, அனுபவித்ததை ஞாபகங்களாகச் சேகரித்தல் என்ற வழிமுறை, நாம் அறிந்த ஒன்று. அனுபவித்தல் என்ற நிலையில் மட்டுமே இருக்க, மனதால் இயலுமா? நீங்கள் இந்த வினாவை எழுப்பி, அதை உன்னிப்பாகக் கேளுங்கள்; அதற்கான விடையை நீங்களே கண்டுபிடிக்க முடியும். வார்த்தைகளால் நான் உங்களை வசியப்படுத்தவில்லை.

அனுபவித்தல் என்ற நிலையில் மட்டும் இருக்க மனதால் இயலுமா? காலத்திற்கு அப்பாற்பட்டதை உணரும் நிலைதான், அனுபவித்தல் மட்டும் இருக்கும் நிலை. அனுபவ சேகரிப்பு, விஷயஞான சேகரிப்பு, மற்றும் 'நான் அனுபவிக்கிறேன்' என்று சொல்லும் நபர் ஆகிய எதுவும், அனுபவித்தல் மட்டும் இருக்கும் நிலையில் இருப்பதில்லை. 'அனுபவிப்பவர்' (experienter) என்று வரும் அக்கணத்திலேயே, அவர் 'காலத்தை' செயல்பாட்டில் கொண்டு வந்து விடுகிறார்.

கடவுளை உணரும் நிலையில், மனம் இருக்க முடியுமா? அந்த நிலைதான் தியானம். சொந்த விருப்பத்தைப் பின்தொடர்ந்து செல்லும்

வேலையாக இல்லாமல், குறிப்பிட்ட ஒரு கருத்தாக இல்லாமல், பிறவற்றை ஒதுக்கி விட்டு, ஒன்றின் மீது கவனம் முழுவதையும் ஒருமுகப்படுத்துவதாக இல்லாமல் இருக்கும் தியானத்தில், அனுபவிப்பவர் என்று இல்லாமல், அனுபவித்தல் மட்டுமே உள்ளது. அவ்வாறு தியானித்தல் மிகவும் சிரமமான விஷயம் என்று உறுதியாக என்னால் சொல்ல முடியும். கண்களை மூடிக்கொண்டு, சப்பணமிட்டு உட்கார்ந்து ஏதோ சிலவித விநோதக் காட்சிகளைப் பார்த்து பரவசம் அடையும் வகையைச் சேர்ந்ததல்ல, அனுபவிப்பவர் இல்லாத, அனுபவித்தல் மட்டுமே இருக்கும் தியானம்.

சரியான முறையில் கேட்க எனக்குத் தெரிந்திருந்தால், எண்ணங்களுக்கு எப்படிச் செவிமடுப்பது என்று நான் அறிந்திருந்தால், அனுபவிப்பவர் இல்லாத நிலையை, எண்ணங்களே கொண்டு வருவது, நிச்சயம்; அதைத் தவிர்க்க முடியாது. அனுபவிப்பவர் இல்லாததால், அங்கு அனுபவங்களைச் சேகரிப்பவருமில்லை, அதைத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பவருமில்லை. ஆகவே, அனுபவித்தல் என்பது நிரந்தரமான அறிந்திராத நிலை; ஆக, அதுவே, காலத்திற்கு அப்பாற்பட்டது, மனதினால் ஆக்கப்படாதது.

- உள் மனப் புரட்சி, Ch.9

Published in February, June & October.

Registered with The Registrar of Newspapers for India under No. TNTAM/2006/17823

Periodical

If undelivered please return to:

KRISHNAMURTI FOUNDATION INDIA
Vasanta Vihar, 124,126 (Old 64, 65) Greenways Road
Chennai - 600 028. Tel: 24937803/24937596
E-mail: publications@kfionline.org
Websites: www.kfionline.org / www.jkrishnamurti.org